

«γλώσσα κοινή» τῶν ἔθνους στὰ σκοτεινὰ ἐκεῖνα χρόνια τῆς σκλαβιάς. Τί λόγο ἔχουνε λοιπὸν οἱ πέ-
τρες τοῦ ἀναθήματος, ποὺ πέφτουν αἰῶνες τώρα
πάνω στὴ βάρβαρη, τὴ χυδαία, τὴ διεφθαρμένη, τὴν
ἀθάνατη γλώσσα μας; Πρὸς τί, οἱ ἀγῶνες ἐκεῖνοι
τοῦ Κοραΐ καὶ τῶν ἄλλων, νὰ διορθώσουν τὴ χα-
λασμένη ζωντανή γλώσσα — ἀφοῦ ἡ γλώσσα τοῦ
ἔθνους ἡ κοινή εἴταν αὐτή, ἡ καθαρεύουσα — ἡ
γλώσσα ἡ διορθωμένη;—Τί γίνεται ἡ ἱστορία στὰ
ῥαχματωμένα χέρια τοῦ κ. Σκιαῦ;

Εἶναι ἡ σειρά της τώρα, νὰ ἰδῶμε τὴ φράση
τοῦ Σοφριανοῦ «κοινή γλώσσα» ποὺ γράφει ὁ κ.
Σκιαῦ πῶς ὁ ἐπικριτὴς τὴν παρεξήγησε. Τί λέει ὁ
Σοφριανός; «Καὶ μὴ βραχυμοίηση τινὰς ἂν ἐκεῖνα ποὺ
εἰς πολλοὺς χρόνους μαθαίνονταν, τώρα νὰ τὰ βλέ-
πουν εἰς τέτοιαν κοινήν γλῶσσαν ποὺ καὶ οἱ γυναί-
κες σχεδὸν νὰ τὴ γυροῦν». (Σάθα σελ. 12). Ἀπ'
αὐτὴ τὴ μαρτυρία ἔφτανε ὁ κ. Σκιαῦ μετὰ τὴ συνη-
θισμένη ἀκρισία στὸ συμπέρασμα ὅτι «ἡ καθαρεύου-
σα ἦτο τὸ σχετικῶς τελειότερον καὶ εἰς εὐρύτερον
κύκλον ἡμοεθνῶν διαδεδομένον ὄργανον συνεννοήσεως»
— «διότι ταύτην ἐπροτίμησε ὁ Σοφριανός θέλων νὰ
γράψῃ βιβλία καταληπτὰ εἰς πάντας, καὶ διότι
ἀποκαλεῖ αὐτὴν κοινήν ὅπου καὶ οἱ γυναῖκες σχεδὸν
νὰ τὴ γυροῦν». Σ' αὐτὰ παρατήρησε ὁ ἐπικριτὴς
πρῶτα πῶς ἡ γλώσσα τοῦ Σοφριανοῦ δὲν εἶναι ἡ κα-
θαρεύουσα, καὶ τῶς εἰς παρατήρησε ἀκόμα ὅτι ἂν
ὁ Σοφριανός ὀνομάζει κοινή δηλ. ἁπλὴ τὴ γλώσσα
ποὺ ἔγραφε, δὲν εἶναι ἀπόδειξις αὐτὸ τοῦ ὅτι «ἡ
καθαρεύουσα ἦτο τὸ σχετικῶς κτλ.» Στὴν πρώτη
παρατήρησιν τοῦ ἐπικριτοῦ ἀπαντᾷ ὁ κ. Σκιαῦ βγαί-
νοντας μετὰ τρόπο ἀπὸ τὸ ζήτημα. «Ὅτι ἡ γλώσσα
τοῦ Σοφριανοῦ καὶ τῶν ἄλλων κατόπιν δὲν εἶναι ἡ
σημερινὴ καθαρεύουσα, ἀλλὰ «ἀνακταμένη» οὐδε-
μίαν ἔχει σημασίαν ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῆς παρα-
δόσεως, διότι οὐδὲν σημαντικὸν στοιχεῖον τῆς σημε-
ρυνῆς καθαρεύουσας ἐλλείπει ἐκ τῆς ἀνακταμένης ἐκεῖ-
νης γλώσσας, ἡ δὲ ἐκ τινος γλώσσας ἀπόδοσις στοι-
χείων ἀσυνμειβίστων καὶ ἀναρμόστων εἰς τὸν χαρα-
κτῆρα αὐτῆς δὲν καθιστᾷ νεκρὰ τὰ ὑπολειπόμενα»
(σελ. 50). Ὁ κ. Σκιαῦ βγαίνει ἀπὸ τὸ ζήτημα —
ἂν ἡ καθαρεύουσα ἦτο τὸ σχετικῶς τελειότερον καὶ
εἰς εὐρύτερον κύκλον ἡμοεθνῶν κτλ.» Ἀς ἐρθοῦμε
στὴν παρεξήγησιν. Τί λέει ὁ κ. Σκιαῦ; «Κοινή
γλώσσα δὲν λέγεται ἡ μητρικὴ διαλέκτος τῶν ἀ-
γραμμάτων, ὡς φαίνεται νομίζων ὁ ἐπικριτὴς...
ἀλλὰ ἡ ἀπηλλαγμένη διαλεκτικῶν ἰδιωτισμῶν καὶ

χρησιμεύουσα εἰς συνεννόησιν πάντων ἢ τῶν πλεί-
στων ἡμοεθνῶν. Διὰ τοῦτο ἡ κοινή γλώσσα συνήθως
ἀντιτίθεται πρὸς τὰς μερικὰς διαλέκτους, ὁ δ'
Πάουλ διδάσκει ὅτι εἶναι αἰδίωμα ξένον χάριν τοῦ
ὁποίου θυσιάζεται ἡ διάλεκτος» (σελ. 47) καὶ ἐξα-
κολουθεῖ ἔτσι ὁ κ. Σκιαῦ καὶ πιάνει δυὸ τρεῖς σε-
λίδας γιὰ νὰ μᾶς μάθει τί εἶναι «κοινή γλώσσα»
καὶ τί θὰ πεῖ κριτικὴ δίχως κρίσιν. Ὁ κ. Σκιαῦ
γιὰ νὰ ποδείξῃ πῶς παρεξήγησε ὁ ἐπικριτὴς τὴ
φράσιν τοῦ Σοφριανοῦ «κοινή γλώσσα» ἔπρεπε ὅχι νὰ
μᾶς πεῖ τί ἐννοεῖ ἡ σημερινὴ ἐπιστήμη μετὰ τὸν ὅρο
«γλώσσα κοινή», μὰ ἴσα ἴσα ἐποῦτο νὰ ποδείξῃ πῶς
καὶ ὁ Σοφριανός ποὺ ζοῦσε στὰ 1500 μετὰ τὸ ἴδιον
νόημα παίρνει τὴ φράσιν αὐτή. Ἀπίστευτα πράμα-
τα. Καὶ νὰ πᾶς ὁ κ. Σκιαῦ ἐβγάλε τὸ συμπέρασμα
ὅτι ἡ καθαρεύουσα εἴτανε τότε γλώσσα κοινή.

Εἴμαστε στὸ τέλος. Στὴ σελ. 43 γράφει ὁ κ.
Σκιαῦ: «ὁ ἐπικριτὴς ἰσχυρίζεται ὅτι δὲν εἶναι ἀλη-
θὲς τὸ ὅτι ἐμοὶ λεγόμενον ὅτι πάντες θεωροῦσι τὴν
καθαρεύουσάν ὡς σχηματισθεῖσαν τεχνητῶς μόλις
κατὰ τὰ τέλη τοῦ 18 αἰῶνος, ἐνῶ κατ' αὐτὸν
ἤδη πρὸ πολλοῦ ὁ Σάθας ἐν τῇ παραρτήματι τῆς
νεοελληνικῆς φιλολογίας εἶπεν ὅσα λέγω καὶ ἐγώ.
Μοὶ φαίνεται ὅμως ὅτι ὁ καταπληκτικὸς οὗτος ἰσχυ-
ρισμὸς ἀποδεικνύει κτλ. διότι δὲν δύναμαι ἄλλως νὰ
ἐξηγήσω πῶς ὁ ἐπικριτὴς ἀγνοεῖ ὅτι τὸ βιβλίον τοῦ
Σάθας περιέχει μόνον γνώμης καὶ μαρτυρίας ἄλλων
παλαιότερας τοῦ 1821». Δὲν μπορεῖ νὰ ἐξηγήσῃ ὁ
κ. Σκιαῦ. Ποῖός τοῦ εἶπε νὰ παρεξηγήσῃ; Ὁ ἐπικρι-
τὴς καθόλου δὲν ἰσχυρίστηκε ὅτι ὁ Σάθας εἶπε.
Αὐτὲς τίς γνώμης καὶ τίς μαρτυρίας τίς παλαιότε-
ρας τοῦ 1821, ποὺ χρονολογοῦνται ἀπὸ τὰ 1500
οἱ πρῶτες, αὐτὲς ἐννοοῦσε ὁ ἐπικριτὴς μετὰ τὸ βι-
βλίον τοῦ Σάθας ἀπ' αὐτὸ πῆρε καὶ ὁ κ. Σκιαῦ τίς
μαρτυρίας ποὺ φέρνει στὸ βιβλίον του γιὰ νὰ ποδείξῃ
τὴν ἄτακτον θεωρίαν του. — Ἄδικον φαίνεται ὅστερ'
ἀπ' ὅλα αὐτὰ νὰ κερήθωμε ὅτι λείπει ἀπὸ τὸν κ.
Σκιαῦ καὶ κάτι ποὺ λέγεται καλὴ πίστις. Σπουδαῖα
πράγματα! Δὲ βαρίσκω!

ΣΗΓΡΟΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ

Ἐνας λογιώτατος ἀπάντησεν ἕνα ἄλλον καὶ τοῦ εἶπε:
— Ἐμῶν ὅτι πέθανες.
Κι ὁ δεύτερος τοῦ λέει:
— Μὰ μὲ βλέπεις ὅτι εἶμαι ζωντανός
— Καὶ ὅμως ἐκεῖνος ποὺ μοῦ τῶς εἶναι πολὺ περισ-
σότερο ἀξιόπιστος ἀπὸ σένα.

τὰνακατώματα σπὲ χωριό, τὴν κακογλωσσὴν τοῦ
Λάκουρα, τὸ χαμὸ τῆς ἀγαπημένης του, καὶ ἐσκέ-
φθηκε καὶ ὅλας πῶς ὅλα ἰδονότουσαν νὰ τὰ ἡσυχάσει,
καὶ νὰ τὰ διορθώσῃ ἕνας τοῦ μόνος λόγος, ποὺ ἐμ-
ποροῦσε καὶ νὰ τὸν ἀθετήσῃ σὺν ἐρχότουσαν ἡ βο-
λικὴ στιγμὴ.

«Εἶνε ὁ σκοπός μου» εἶπε κοκκινίζοντας. «Μοῦ
πῆ δίνεις;»

Τοῦ γερόντου τὸ πονεμένο πρόσωπο ἔλαμψε μετὰ
μίας ἀπὸ χαρὰ τὸ μάτι του ἐπλημμύρισε δακρυά,
καὶ ληγωμένος ἀπὸ τὴ συγκίνησιν ἐκάθησε. — «Τὸ
λέει ἡ σύχνη της» εἶπε ἔπειτα ἀπὸ λίγες στιγμὲς
«νὰ μπεῖ ἐδῶ μέσα;» Καὶ σὰ νὰ μὴν ἐπίστευε ἐρώ-
τησε:—«Τὸ ξέρεις, κύρ Γιῶργη, ἡ κοπέλλα εἶνε
φτωχὴ πολὺ».

«Τὸ γινώσκω» ἀπ κινήθηκε χαμηλόφωνα τὰ νὰ
ντροπέτου.

«Κι ὁ ἀφέντης ὁ πατέρας σου τί θὰ πεῖ;» ἔξα-
ναρώτησε ὁ γέρος.

«Ὅτὰ τὰ καταφέρω ἐγὼ θὰ ἰδῇ καὶ τὴν περί-
στασιν καὶ πάλι ἂν δὲ καταπειστέι παίζονομε ἄλλα
μέτρα».

Ὁ Θανάσης ἔμεινε μίαν στιγμὴ σιωπηλός. ἀνα-
νοήθηκε πῶς οὔτε ἡ παντερεὶα δὲν ἔσθηνε τελειωτικὰ
τὸ ντροπίασμα τῆς θυγατρὸς του, καὶ ἀναστένανε;

— «Ἀφοῦ τὴν ἤθελες» εἶπε «γιατί δὲν τὴν ἐγύ-
ρευες πρῶτα;»

«Τὸ καμωμένο δὲν ξεγίνεται» ἀποκρίθηκε ὁ
Στάθης.

«Εἶνε ἀλήθεια» εἶπε ὁ γέροντας κουνώντας τὸ
κεφάλι καὶ τὰ μάτια του ἐδάκρυσαν. «Σοῦ δίνω
τὴν εὐχὴ μου σὺν παιδιοῦ μου» ἐπρόσπεσε συγκινη-
μένος. Κ' ἐλησμόνησε μετὰ μίαν τὴ λύπη του τὸ
πρόσωπό του ἐγίνετο χαρούμενο, τὸ ἀδύνατο κορμί
του τὸ αἰσθάνθηκε ζῶσαναιωμένο, καὶ εἶχε βιάσιν νὰ
κηρύξῃ τοῦ κόσμου τὴν ἀνεπάντεχον τύχην τῆς Στα-
λαχτῆς του, τὸ λαμπρὸ συναίεσις. «Πηγαίνω» ἔξα-
κολούθησε «νὰ τῆς τὰναφέρω ὡ πόσο θὰ χαρεῖ
καὶ κείνη!»

Κ' ἐσηκώθηκε γιὰ νὰ φύγῃ καὶ ἐσηκώθηκε καὶ ὁ
Στάθης γιὰ νὰ τοῦ πᾶει κατόπι. — «Μὴ λησμονή-
σεις τοῦτε πῶς πρέπει νὰ μᾶς κερᾶσεις ὅλους στὸ
χωριό, ἀφοῦ ἔλαμες τέτοια παντρεῖα».

«Ναί» ἀποκρίθηκε καὶ ἐκίνησαν.

Κι ὁ Γιῶργης Ἀρτέμης, μοναχός του τώρα,
ἐξαναστάθηκε νὰ περπατεῖ ἀπάνου κάτου στὸ με-
γάλο δωμάτιό του ἀνίσχυρος, ζυγιάζοντας τὸ με-
γάλο λόγο ποῦχε προφέρει, καὶ εἶπε μονολογώντας:
«Ἔτσι δὲν τόχα συλλογιστέι ἐπαραβιάστηκα ἴσως
πάντα ὁ κλέφτης εἶνε καὶ ψέφτης».

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ

Γιὰ τὴν Ἑλλάδα ἀρ. 10.—Γιὰ τὸ ἔξωτε-
ρικὸν φρ. χρ. 10
20 λεφτὰ τὸ φύλλο λεφτὰ 20

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ: Στὰ κδόκια τῆς Πλατείας Συν-
τάγματος, Ὁμόνοιας, Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν,
Σταθμοῦ Τροχιοδρόμου (Ὁφθαλμιατρεῖο), Σταθμοῦ
ὑπόγειου Σιδηροδρόμου (Ὁμόνοια), στὸ καπνοπω-
λεῖο Μανωλακάκη (Πλατεία Στουρνάρα, Ἐξάρχεια),
στὸ βιβλιοπωλεῖο «Ἑστίας» Γ. Κολάρου.

Στὸν Πειραιᾶ: Καπνοπωλεῖο Γ. Ξηροῦ, ὁδ. Βου-
δουλίνας ἀρ. 1, σιμὰ στὴν Τρούμπα.

Ἡ συντρομὴ πλερώνεται μπροστὰ καὶ εἶναι ἐνός
χρόνου πάντα.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

Κ Α Ι

ΠΡΑΜΑΤΑ

ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ

τῆς Παιδείας, λένε, ἀποφάσισε νὰ χτυπήσῃ
κατακέφαλα τὸ βιβλιοπάζαρον ποὺ γίνεται κάθε
χρόνον τέτια ἐποχὴ μετὰ τὰ ἀντιδιδασκικὰ βιβλία,
ποὺ ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ ἀδεύαζον τὴν τσέπη
τοῦ κάθε συφοριασμένου γονιοῦ καὶ ἀπὸ τὴν
ἄλλη γιομίζον τὸ κεφάλι τοῦ κάθε δυστυχι-
σμένου παιδιοῦ μετὰ ἀγέρας καὶ τὴν τσέπη τοῦ
κάθε ἀσυνείδητου βιβλιοκάπηλου μετὰ παρὰδες.
Τὸ Ὑπουργεῖο λοιπὸν ἀποφάσισε νὰ πολεμή-
σῃ τὸ κακὸ αὐτὸ καὶ ἔδωκε διαταγὴν τοῖς «ἀρ-
μοδίον; τμηματάρχας». Μὰ σταθῇτε! Δὲ
χρειάζεται νὰ πᾶμε παρακάτω. Ἐδῶ γὰ καλὰ
ἀράζουμε.

Ἀρμόδιος τμηματάρχης εἶναι καὶ ὁ
κ. Πετρούλιας καὶ ὁ ἀρμόδιος ὑπάλληλος
στὸ Ὑπουργεῖο εἶναι καὶ ὁ κ. Καλότυχος ἀρ-
μόδιος λοιπὸν καὶ οἱ δύο τους νὰ συντάξουν ἕνα
τέτιον νομοσχέδιο ποὺ νὰ ἐξοντώνει τὴν βιβλιο-
καπηλείαν. Γιατί ὅχι; Ὁ κ. Πετρούλιας, εἴπαμε
τίς προάλλες, τυπώνει καὶ πούλαει διδακτικά

Στ' ἀργαστῆρι τοῦ Γεροδήμου ὁ Γιάννης ὁ Λά-
κουρας ἐδημηγοροῦσε πάντα μετὰ τὴν ἴδιαν ἀψιότη.
Ὅμως ὅταν εἶδε νῆρχονται οἱ δύο ἐσώπασε ἔκφρων
καὶ ἐδάγκασε πειστωμένος τὰ χεῖλιά του παρατη-
ρώντας τὴν χαρούμενην ὄψιν τους. Τοῦτοι ἐμπήκαν
στὰργαστῆρι, ὁ Θανάσης ἐκάθησε ἐπίσημα μπρὸς
σ' ἕνα τραπέζι, καὶ εἶπε τοῦ νοικοκύρη:

«Βάλε πιστὰ γιὰ ὅλους τὴν παίρνεις».

Ὅσοι ἦταν ἀπὸ τὸν ἐκούταξαν θαυμάζοντας,
καὶ ἔμειναν στατικοὶ μὴ βρῖσκοντας τὰ προεπομένα
λόγια γιὰ τέτοιον εὐτυχισμό. Μόνον τὸ πρόσωπο τοῦ
Γιάννη ἐσύνηψε περισσότερο. Μετὰ βραχύν φωνὴ τοῦτε
πικραμένος: — «Σὲ γέλασε; δὲ θὰ τὸ κάμει ποτέ;
οἱ γονεῖς του δὲ θὰ φέρουν καὶ σὺ θὰ μείνεις μετὰ τὴν
ντροπὴν, κακομοίρη τοῦπερσι σκότωμα!»

«Παραλογίσ, Γιάννη» τοῦ ἀπάντησε ὁ ἀργα-
στηρικὸς σοδαρός ἀφοῦ θέλει νὰ διορθώσῃ τὸ
σφάλμα του, γιατί νὰ μὴ γένει ὁ γάμος;»

«Σωστά, σωστά» εἶπε ὅλος ὁ κόσμος καὶ πίνον-
τας τὰ ρακία, ποὺ ὡς τόσο ὁ Γεροδήμος τῆχε ἐτοι-
μάσει, ἐσυγχαιρόνταν τὸ Θανάση.

Καὶ ὁ Στάθης ἐνόησε πῶς ἄρρες τοῦ κόσμου ἡ
ἀπόφασιν τοῦ Ἀρτέμη, καὶ ἐσκέφθηκε:— Τώρα εἶνε ἡ
στιγμὴ γιὰ νὰ χάσει ὁ Λάκουρας τὴν ὑπόληψιν

βιβλία παρουσιάζοντας γιὰ συγγραφά τους κά-
πινε μπαλάκι ἀπὸ τὸ Ἑρμότραγο· κι ὁ κ.
Καλότυχος τοῦ δίνει καὶ καταλαβαίνει τοῦ Ρω-
μαϊτικοῦ μὲ τὸ μακαρίτη ἀδερφό του, τὸ σπε-
σιόρη, καὶ τὸ δικαστικὸ κλητήρα. τὸν πατέρα
του. Νά δυὸ ἀρμόδιοι ποὺ δὲν ἔχουν καμιά
διάθεση νὰ βοηθήσουν τὸν κ. Ὑπουργὸ σὶά
γενναῖα μέτρα του. Μὰ λέτε νὰ μὴν ὑπάρ-
χουν κι ἄλλοι Πετρούληδες καὶ Καλότυχοι
ἀνάμεσα σὲ τόσους καὶ τόσους ἀρμόδιους
τοῦ Ὑπουργείου; Κι ἂ δὲν ὑπάρχουν ἄλλοι,
δὲν ἔχει νὰ κάνει τίποτε, ἀφοῦ ὑπάρχουνε δυό,
κ' οἱ δυὸ αὐτοὶ εἶναι ἀρκετοί,—μὲ τὸ «πνεῦμα
τῆς συναδελφότητος» ποὺ βασιλεύει σιούς Ρω-
μιούς διὰν πρόκειται νὰ παρανομήσουνε — νὰ
τραβήξουν καὶ τοὺς ἄλλους μὲ τὸ μέρος τους.

Θέλουμε δηλαδὴ νὰ ποῦμε πὼς ὁ κ. Ὑ-
πουργὸς πρὶν ἀποφασίσαι νὰ χτυπήσῃ τὴ βι-
βλιοκαπηλεία, ἔπρεπε νὰ καθαρῶσιν τὸ Ὑπουρ-
γεῖο τοῦ ἀπὸ τοὺς βιβλιοκαπηλοὺς ὑπαλλήλους
του, καὶ νὰ δημιουργήσῃ ἀρμόδιους ἱκα-
νοὺς νὰ καταπιαστούνε τέτια τίμια δουλιά. Μὲ
τὸ συμπάθειο.

ΚΑΠΙΟΣ

φίλος παραξενεύεται, λέει, ποῦ στὸ «βδομαδιατικὸ
φρονιπάζαρο» περναίμε κι ὅσους σκοτωμούς γίνονται
ἀπὸ κάρρα. Καὶ μᾶς ρωτᾷ ὁ φίλος:

— Τί φταίει ἡ Πολιτεία ἂν ἕνας ἀσυνείδητος
ἀμαξῆς δὲν προσέχει καὶ σκοτώνει μὲ τὸ ἀμαξί του
ἢ μὲ τὸ κάρρο του τὸν κόσμῳ;

Ὁ φίλος ἔχει μεγάλο ἄδικο. Τὸν κόσμῳ δὲν
τόνε σκοτώνει ὁ ἀμαξῆς, ἀλλὰ ἡ Πολιτεία ποὺ ἀ-
φήνει ἀτιμώρητο ἢ τιμωρᾷ ἀλαφρῶς τὸν ἀσυνείδη-
τον ἀμαξῆ, χαρακτηρίζοντας τὸ κακούργημά του
«φόνον ἐξ ἀμελείας» ἐνὼ εἶναι καθαρῶτατος «φόνος
ἐκ προμελέτης» κ' ἔτσι ἔπρεπε νὰ τιμωριέται.

Ὅποιοι ἀφήνει τῆλογά του νὰ τρέχουν ἀκρά-
τητα μέσα στοὺς δρόμους, τὸ ξέρει πολὺ καλὰ πὼς
θὰ σκοτώσῃ ὅποιον κι ἂ βρεθῇ μπροστὰ του· κι
ἂν τὸ ξέρει κι αὐτὸ ἡ Πολιτεία θὰ λιγοστεύανε τὰ
τέτια δυστυχήματα ποὺ στολίζουν κάθε τόσο τὸ
βδομαδιατικὸ φρονιπάζαρό μας.

ΑΛΛΟ

πάλι αὐτὸ μὲ τὴν περίφημη ἔδρα τῆς Παιδιατρι-
κῆς. Ἀφοῦ ἡ Σχολὴ εἶχε ἐκλεῖξει πέρου τὸν κ. Μα-
λαντρίνο γιὰ καθηγητὴ, ἡ Κυβέρνηση, λένε, σκέ-

φτεται: πέρου νὰ διορίσῃ τὸν κ. Παπαβασιλείου, ποὺ
πῆρε ἕνα κ. ἀπομόναχο ψῆφο.

Μιά τέτια ἀπόφαση σὲ κάθε ἄλλο μέρος τοῦ
κόσμου θὰ κρινότανε γιὰ καθαρὴ τρέλλα· ἐδῶ ὅμως,
ποῦ ὅλα διεκλίνονται ἀπὸ τὴ Βουλὴ, τὰ πρῶτα
φαίνεται φυσικώτατο. Ὁ κ. Παπαβασιλείου εἶναι
βουλευτὴς· μπορεῖ λοιπὸν εὐκολώτατα νὰ γίνῃ καὶ
καθηγητὴς. Μιά καὶ δὲν τὸ κατὰφερε νὰ μπεῖ στὸ
Πανεπιστήμιο... ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιο, μπαίνει ἀπὸ
τὴ Βουλὴ, καὶ ζήτω τὸ Σύνταγμα!

Μιά φορὰ κ' ἕνα καιρὸ ἔβγαζε βουλευτὴς καὶ
τὸ Πανεπιστήμιο. Καιρὸς τῆς δῶ κι ὁμπρὸς νὰ
βγάλῃ καθηγητὴς κ' ἡ Βουλὴ.

ΟΙ «ΚΑΙΡΟΙ»

τὸ φύλλο τῆς περασμένης Κυριακῆς ἐκάμανε μιὰ
πολὺ σπουδαία ἀποκάλυψη. Ἐρέτε γιὰτὶ δὲν τὸ
καταφέραμε ἀκόμα νῆχουμε στρατὸ τῆς προκοπῆς;
Ἄν τὸ βρεῖτε! Μὰ ποῦ νὰ τὸ βρεῖτε; Μήπως ὅλα
τὰ μυαλὰ δουλεύουν τόσο τρομαχτικὰ—δὲ λέμε, βλέ-
πετε, ἐξωφρενικὰ!—σὰν τὸ μυαλὸ τοῦ Κανελλίδου;

Ἀκοῦστε λοιπὸν! Δὲν ἔχουμε στρατὸ, γιὰτὶ ἡ
Ἀγγλίς δὲ μᾶς ἔφησε νῆχουμε. Καὶ ὁ Κανελλίδης
τὸ ἀποδείχνει τετραγωνικώτατα. Καὶ τὰ κεραμίδια
μένουν ἀκόμα ξεκάρφωτα.

ΕΝΑΣ

παραξενὸς «φρόνιμος» — ὅστερ' ἀπὸ τὸ ἔρθε τοῦ
Καρκαβίτσας, οἱ φρόνιμοι ἀρχίσανε νὰ ξεφουτρώ-
νουνε σὰν τὰ μανιτάρια—μᾶς στέλνει τὸ ἀκόλουθο
γραμματάκι:

«Ὁ κ. Καρκαβίτσας ἔγραψε τὸν ἀθάνατο «Ἀρ-
χαιολόγο», πούναι φοδερὴ κανονιὰ στὰ λόγια, καὶ
θαυμάζει τὴν «Κατοχὴ» ποὺ ἔρχεται νὰ μᾶς διδά-
ξῃ πὼς τὰ παχὺὰ λόγια θὰ μᾶς σώσουνε. Ὁ κ.
Βώκος ἔγραψε τὴν «Κατοχὴ» καὶ θάμασε πέρου, σὲ
σειρὰ ἐπιφυλλίδες τῆς «Ἑστίας», τὸν «Ἀρχαιο-
λόγο».

Δηλαδὴ ἔχουμε

Καρκαβίτσας ~~×~~ Ἀρχαιολόγος
Βώκος ~~×~~ Κατοχὴ

Τὸ σῆμα αὐτὸ στὸ Συναχτικὸ λέγεται Χιαστὸ,
καὶ τὸ δικό μου μυαλὸ δὲν μπορεῖ νὰν τὰ χωρέσῃ
τέτια παραξενὰ σήματα.

Νὰ μᾶς συμπαθεῖ ὁ φίλος, μὰ δὲν τὸ πολυκα-

ριστημένος ἀπὸ τὸ μάλλωμα, κι' ὁ νοικοκύρης τοῦ
ἀργαστηρίου εἶπε διδαχτικὰ: — «Ἐχεῖς ἄδικο σή-
μερα, Γιάννη· ὁ κύρ Γιῶργης, κι' ἂν ἔσφαλε, ἐδιόρ-
θωσε τὸ λάθος· καὶ νὰ τῆς κοπελλῶς ὁ πατέρας
κράξεται ευχαριστημένος· Πήγαινε στὸ καλὸ τώρα».

«Τίμια τοῦ μίλησε» εἶπαν πολλοὶ ἐπαινώντας.
Μὰ ὁ Ἀρτέμις εἶχε θυμώσει καὶ δὲν ἔφινε τὸ
διάβα ἐλέφτερο: — «Κ' ἔχεις χρέος ἐσὺ» εἶπε μεγα-
λόφωνα τοῦ Γιάννη ἀνὰ μ' ἐλέγγεις, ἐσὺ ποῦ τόσον
καιρὸ ἔτρωγες τὸ ψωμί μου;

«Ἀφόντις τὴν ἐπείραξες σοῦφυγα».

«Ψέμα! σ' ἐδιώξα, γιὰτὶ δὲ σὲ σκιάζομαι· πᾶσι
ὁ καιρὸς ποῦθανες νόμο στὸ χωριό».

Τὰ μάτια τοῦ Λάκουρα ἔστραψαν, σὰ νῆχε
πάρει μέσα του μεγάλην ἀπόφαση, μὰ ὁ Ἀρτέμις
τὸ κατάλαβε· μ' ὁρμὴ τοῦ πῆρε τὸ μαγγουρί καὶ
τοῦπε: — «Ἐγὼ ὁ ἴδιος θὰ σὲ τιμώρῳ, ψωμοπάτη».
Κ' ἔτσι λέγοντας ἀνέμισε τὸ ζῦλο γιὰ νὰ τοῦ τὸ
φῆρει κατακέφαλα, καὶ παρατήρησε πὼς κανένας
δὲν ἐκουνιόταν γιὰ νὰ ὑπερασπίσῃ τὸ Γιάννη· ἔξ-
φως ὅμως ἄλλαξε γνώμη, ἔκρινε καλὴτερα νὰ κατα-
φρονέσῃ τὸν ὀχτρὸ του παρὰ νὰ τὸν χτυπήσῃ, κ'
ἐπέλλησε τὸ παλοῦκι ὅζω ἀπὸ τὴν πόρτα. «Δὲ σὲ
καταδέχομαι, φύγε!» τοῦπε.

Ὁ ἄλλος ἀχνίσε· ἔφερε μηχανικὰ τὸ χεῖρ στὴ

τάλαθε τὸ προχτεσινὸ ἄρθρο τοῦ Καρκαβίτσας. Ὁ
συγγραφεὺς τοῦ «Ἀρχαιολόγου» δὲν ἔδειξε κανέναν
ξεχωριστὸ θαυμασμὸ γιὰ τὴν «Κατοχὴ». Φοβήθηκε
μοναχὰ τὴ μόχλα τῆς φρονιμάδας καὶ εἶπε πὼς
ἂν πρόκειται νὰ πεθάνῃ κανένας μὲ σφαλιστὸ τὸ
στόμα, προτιμώτερο νὰ πεθάνῃ, ἔχοντας λόγους
πατριωτικούς.

Ο ΠΡΙΓΚΗΠΑΣ

Ἀντρέας πᾶσι νὰ καθῆσαι στὴ Λάρισα. Καλὸ αὐτό,
μεγάλω καλὸ. Μακάρι καὶ Πρίγκηπας Νικόλαος νὰ
πήγαινε νὰ καθῆσαι στοὺς Κορρούς ἢ στὴν Πάτρα,
κι ὁ Χριστόφορος μεθαύριον στὴν Τροπολιτῆζ κ' οἱ
ἄλλοι Πρίγκηπες, σὰ θὰ μεγαλώσουνε, σ' ἄλλες
πόλεις, γιὰ νὰ πάρουνε λίγη ζωὴ κ' οἱ ἐπαρχίαι ποὺ
ρουφηχτήκανε σήμερα ὅλες ἀπὸ τὴν Πρωτεύουσα.

Μὰ τὸ καλὸ αὐτὸ ἔχει κι ἄλλη ὄψη, ἀκόμα κα-
λύτερη· ἴσαμε σήμερα αἱ καπεταναῖοι μας θέλανε
ὅλοι νὰ μένουνε στὴν Ἀθήνα· δῶ κι ὁμπρὸς ὅμως
θὰ δέχονται νὰ πηγαίνουν καὶ στὶς ἐπαρχίαι, ἀφοῦ
ἕνας πρίγκηπας πᾶσι νὰ καθῆσαι σὲ μιὰ ἀπ' αὐτῆς.

ΧΥΝΟΠΩΡΟ

Ἀνθομεννήτρα ἢ ἀνοιξη ἀπέρασε

Κ' ἐμίσηρε μακριὰ τὸ χελιδόνι

Καὶ τὸ λιοπῦρι ἀποσταμένον ἔφυγε

Μέσ' τὴ δροσιὰ ποὺ ἀργὰ τὸ περιοῖνε.

Τίωρα σὶτὴ γύρω πλάσην ἐμνησμούρησε

Κάπιο βαρὺ τὸ πρωτοβορὸν βόγγο,

Χλωμὰ τὰ φύλλα γύρανε τρομέμενα

Καὶ στρώνονται πυκνὰ σὶτὸν ὄμο λόγγο.

Συγνέφιασε κ' ἡ ἀχτίδα τωρ' ἀχνόφωτη

Πέφτει θαμπὴ καὶ ξέφυκη δῶ κάτω,

Κάθε ζωὴ χλωμάδα περιφόρεσε

Κι ἀπλόθηκε παντοῦ ὄψη θανάτου.

Κ' ἔτοι βουβὴ τριγύρ' ὅλη κι ἀμίλητη,

Χλωμὴ σὰν πεθαμένη κι ἔρημ' ἡ πλάση,

Ἀναστερεῖ γιὰ Χάρο τὸ χειμῶνιασμα.

Μὲ σάβανο λευκὸ νὰ τὴ σκεπᾶσει.

ΝΑΞΙΠΙΟΣ

— Τὸ τέλος τοῦ «Ἐλα νὰ πῶμε στὸ γιάλλο» τοῦ κ.
Σπ. Πασσαγιάννη θὰν τὸ δημοσιεύουμε στὸ φύλλο τῆς
ἄλλης Κυριακῆς.

Ζώση, γιὰ νὰ βγάλῃ τὰ ματά του, καὶ ἡ σκέψη
δὲν τὸν ἔφηκε νὰ τὸ κάμῃ: — «Ἄν τῶνε σκοτώσω»
εἶπε μὲ τὸ νοῦ τοῦ «θῶχω ἐγὼ τὸ κρῖμα τῆς Στα-
λαχτῆς, καὶ μ' ὅλο πόνε χαμένη καὶ τώρα, ὁ κό-
σμος θὰ λείει πὼς ἐγὼ τὴν ἐκατάστρεψα». Κι' ἀνα-
στέναξε· ἐπειτα ἐκοίταξε τὸν Ἀρτέμη κατὰμματα
καὶ τοῦπε: — «Εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἕνας μὲ βολῆ
δημῶσια»· καὶ ντροπισμένος ἔβγαλε ἀπὸ τὰρρα-
στήρι.

Εἶχε ἔρθε τὸ κακὸν γινώσκον στὸ σπῆτι τοῦ
Θανάση εἶχαν ἐτοιμασῇ τὰ προικιά τοῦ γάμου· ἡ
Σταλαχτὴ ἐφορούσε κάθε γιορτάσιμη μέρα τὰ πλού-
σια στολίδια, ποὺ τῆς εἶχε χαρίσει ὁ γαμπρός, κι'
ὄντας ἐπίσημα ἀρραβωνιασμένη, εἶχε τὸ ἐλέφτερο
νὰ πηγαίνει σὲ τὸν Ἀρτέμη χωρὶς νὰ παραξε-
νοοῖται κανεὺς. Τὸ χωριὸ εἶχε ἀδιαφορία καὶ
ὁ ἴδιος ὁ Λάκουρας δὲν ἐμίλουσε πιά.

Τὴν παραμονὴ τοῦ Σταυροῦ, σ' ἕνα κάμπο κα-
ταπράσινο σιμὰ στὸ πταῖρι, γυναικίαι τραγουδώντας,
ἐτραγουδῶσαν τὰ ὄρη σκαφύλια στ' ἀμπέλι τοῦ Ἀρ-
τέμη. Ἦταν ἀρτοῦ οἱ θερίστρες κ' οἱ πέντε: ἡ
Σταλαχτὴ, ἡ Μάρθα, ἡ Λενὶ κ' οἱ δυὸ ἄλλες κο-
πέλλες· ὁ Σταθὴς Παλαΐδας ἐπισταταῦσε, ἐβοηθοῦσε
νὰ φορτώνουν στῆλογα τὰ τετρακῆ, ποῦ ἕνα ἕνα τὰ

τοῦχουν». Ἀμέσως ἔβγαλε ἀπὸ τὰρραστήρι, ἀνέ-
θηκε τρεχάτος στὸ σπῆτι τοῦ Ἀρτέμη καὶ σὲ λίγο
ἐξανάθεσε μαζὶ τὸν.

Ὡς τόσο οἱ ἀθῶοποι ἔπιναν χροῦμενοι· ἐρωτοῦ-
σαν περιέργοι τὸ Θανάση γιὰ τὰ καθέκαστα τοῦ
συναπαντημοῦ τοῦ μὲ τὸν Ἀρτέμη, ἤθελαν νὰ μά-
θουν πότε θὰ γενόταν ἡ χαρὰ, μόνο ὁ Λάκουρας ἐ-
καθόταν σὲ μίαν ἄκρη χωρὶς νὰ κρῖνει οὔτε λόγον,
καὶ δὲν ἐσηκώθηκε ὅταν ἐμπῆκε ὁ Ἀρτέμις.

Οἱ ἄλλοι ὅλοι τὸν ἐδεχτήκαν μὲ σέβας, καὶ τὸν
εὐκλιώνταν ἀπὸ καρδίας. — «Νῆστε πολὺχρονοὶ» τοῦ-
λεξαν «πολύχρονοὶ». Καὶ τοῦκαμαν τόπο νὰ καθῆσαι
στὴ μέση του.

Ἀφ' οὗ ἐπαράγγειλε κρατὶ γιὰ ὅλους, κ' ἐξά-
νοιγε μὲ τὸ μάτι ὅταν ὁ Λάκουρας· ἀντάμωσε
τὸ βλέμμα του, ποῦ ἦταν γιομάτο μίση, καὶ τὸν
εἶδε πὼς ἐσηκονόταν γιὰ νὰ φύγῃ. Σιμὰ στὴ μπα-
σιὰ εὐρεθῆκαν ἀντιμέτωποι· τὸ αἷμα τους ἐβράζε.

«Γιὰτὶ μὲ βρίζεις σήμερα ὅλη μέρα στὸ φόρο;»
ἐρώτησε ἀποφασιστικὰ ὁ Ἀρτέμις.

«Γιὰτὶ σοῦ πρέπει» τοῦ ἀποκρίθηκε ἀγροικὰ
«ἔτσι κάνουν οἱ τίμιοι; τέτοιαν κοπέλλα, τοῦ χω-
ριοῦ τὴν καλὴτερη, νὰ τὴν καταντῆσεις σ' ἀφτὴ
τὴ θέση;»

Μὰ ὁ κόσμος ἀκούοντας ἀνακατώθηκε κακοφχα-